

et temma omma holetus ehk teadmatta assi
se keige surem wõlluja on.

Monnikord heitwad ka linnud selle parrast
hilja, et neid wägga kaua talli-orteris kin-
ni peti, — ehk kui neid seält ärra tõsteti,
siis pandi pude willusse, kus hommikune
pääw peäle ei sanud paista. Ja monnikord
ei tahha nemmad milgi kombel heita, ja
siis keige pahhem weel se, et teisel aastal
koggoni ärralõppewad.

Kui kehwa, kuiw ehk wägga määrg kui olnud
ja perremehhel mitto linnopuud, siis peab ta
süggise muist ärrawõtma, ja süggise sedda
wahha maggusat wet, mis parrast mee saand
kedetud, kui wahha wälja woetakse, puhta
kunnaga aeda mahha pannema mis linnud
holega sisse kandwad ja ueste weddelaks
meeks temad. Selle maggusa weega ellawad
nemmad saggedaste jouloni, ja siis wast
hakkawad wanna warra peäle. Agga teada
muidogi, et se wessi ka weel maggus peab
ollema, sest paljast wet ei tahha nemmad
sureste. Kes faks wanna puud ärra wõttab,

saab sedda wimist maggusat wet ühhe hea
õmbri, mis kolme ehk nelja pu perre ühhe
pawaga sisse kandwad. — Agga tulles kün-
nasse pu tükikesi ehk pilpaid panna, kelle
peäle linnud ennast woiwad laska, et ärra
ei uppo.

Sellel, kellel head wärwitud ja jalgega
puud on, ja keif nenda teeb, kui „Põllo-
mehhe ait“ ramato sees õppetakse, ei olle
tarwis tühja mõtlemistega ennast waewata
egga hirmo al seista, — ta linnud heitwad
igga aasta aegsaste, kui wähhädagi hea
aeg on.

Sedda annan kui hästi läbbi katsutud
asja linno piddajatele teada, ja ollen neile
mele tulletanud, et üks ramat on, kelle jär-
rele nemmad woiwad tehha — kui nad mui-
do ehk olleksid ärraunnustanud.

Kewwade, kui päike paistab
Lendab lind jo wäljale,
Wannad paigad läbbi haistab,
Otsib kui üks näljane